



The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 1. srpnja 2009.

"Riječ" i "sakrament" - dva glavna stupa svećeničke službe

Draga braćo i sestre, slavljem prve Večernje svetkovine svetih apostola Petra i Pavla u bazilici Svetog Pavla izvan zidina 28. lipnja je završena Pavlova godina, u spomen na dvijetisućitu obljetnicu rođenja Apostola narodâ. Zahvalimo Gospodinu za duhovne plodove, kojima je ta vana duhovna inicijativa urodila u mnogim kršćanskim zajednicama. Kao dragocjeno naslijeđe Pavlove godine, moemo prihvatiti apostolov poziv da produbimo poznavanje Kristova otajstva, da On bude srce i središte ivota nas osobno i naših zajednica. To je naime nuan uvjet za istinsku duhovnu i crkvenu obnovu. Kao što sam istaknuo već tijekom prvoga euharistijskog slavlja u Sikstinskoj kapeli nakon svoga izbora za nasljednika apostola Petra, upravo iz punog zajedništva s Kristom "proizlaze sve druge sastavnice ivota Crkve, u prvom redu zajedništvo svih vjernika, rad na naviještanju i svjedočenju evanđelja, ar ljubavi prema svima, osobito prema siromašnima i malenima" (usp. Insegnamenti, I, 2005, str. 8-13). To vrijedi u prvom redu za svećenike. Zbog toga, zahvalimo Bojoj providnosti koja nam pruha mogućnost slaviti Svećeničku godinu. elim od srca da ona predstavlja za svakog svećenika mogućnost nutarnje obnove i, samim tim, snani poticaj na poletnije zauzimanje u vlastitom poslanju.

Kao što smo tijekom Pavlove godine svoj pogled upirali u svetog Pavla, tako ćemo u narednim mjesecima imati pred očima prije svega svetog Ivana Mariju Vianneya, svetog Arškog upnika, spominjući se 150. obljetnice njegove smrti. U pismu što sam ga za tu prigodu napisao svećenicima, elio sam istaknuti ono što najviše blista u ivotu toga poniznog posluitelja oltara: "njegovo potpuno poistovjećivanje s vlastitom službom". On je volio reći da je "dobri pastir, pastir po Bojem srcu, najveće blago koje dobri Bog moe dati nekoj upi i jedan od najdragocjenijih darova boanskog milosrđa". I gotovo kao da ne uspijeva shvatiti svu veličinu dara i zadaće povjerene

jednom ljudskom stvorenju uzdisao bi: "O kako je svećenik velik!... Kada bi to shvatio, umro bi... Bog ga sluša: on izgovori dvije riječi a Naš Gospodin silazi s neba na njegov glas i zatvara se u malu hostiju...".

I doista, upravo promatrajući to dvoje: identitet i poslanje, svaki svećenik moe bolje zamijetiti nunost toga sve većeg poistovjećivanja s Kristom koje mu jamči vjernost i plodnost evanđeoskog svjedočanstva. Samo geslo Svećeničke godine – Kristova vjernost, svećenikova vjernost – jasno pokazuje da dar Boje milosti prethodi svakom mogućem ljudskom odgovoru i pastoralnom pothvatu, i tako su, u svećenikovu ivotu, misijski navještaj i obred uvijek nerazdvojni, kao što se nikada ne mogu odvajati ni ontološko-sakramentski identitet i evangelizacijsko poslanje. Uz to, cilj je poslanja svakog prezbitera, mogli bismo reći, "kulturni": da se svi ljudi prinose Bogu kao iva, sveta i njemu mila hostija (usp. Rim 12, 1), primajući iz toga onu ljubav koju su pozvani obilno razdjeljivati jedni drugima. Primjećivale su to jasno već prve kršćanske zajednice. Sveti Ivan Krizostom je, primjerice, govorio kako sakrament oltara i "sakrament bratstva" predstavljaju dva aspekta istog otajstva. Ljubav prema blinjemu, pozornost prema pravdi i siromašnima nisu toliko pitanja društvenog morala, koliko prije izraz sakramentskog shvaćanja kršćanske moralnosti, jer se, prezbiterskom slubom, vrši duhovna rtva svih vjernika, u zajedništvu sa rtvom Krista, jedinog Posrednika: rtva koju prezbiteri prinose na nekrvan i sakramentski način u iščekivanju novoga Gospodinova dolaska. To je glavni, bitno misijski i dinamični, vidik svećeničkog identiteta i slube: naviještanjem evanđelja oni rađaju vjeru u onima koji još uvijek ne vjeruju, kako bi mogli sjediniti svoju rtvu s Kristovom rtvom, koja se pretače u ljubav prema Bogu i prema blinjemu.

Draga braćo i sestre, suočeni s tolikim nesigurnostima i umorima također u vršenju svećeničke slube, nuno je dozvati u svijest jasan i nedvosmislen sud o apsolutnom primatu Boje milosti, podsjećajući na ono što je pisao sveti Toma Akvinski: "Najmanji dar milosti veći je od naravnog dobra čitava svemira" (Summa Theologiae, I-II, q. 113, a. 9, ad 2). Poslanje svakog pojedinog prezbitera ovisit će, zato, također i prije svega o svijesti o sakramentskoj stvarnosti "novog bića". O sigurnosti vlastitog identiteta, koji nije izgrađen vlastitim snagama i umijećem već je besplatno i od Boga darovan i od čovjeka primljen, ovisi njegov uvijek novi zanos prema poslanju. I za prezbitere vrijedi ono što sam pisao u enciklici *Deus caritas est*: "Biti kršćanin nije rezultat neke etičke odluka ili neke velike ideje, već je to susret s događajem, sa Osobom, koja ivotu daje novi obzor i zajedno s time konačni pravac" (1).

Primivši svojim "posvećenjem" tako čudesan milosni dar, prezbiteri postaju trajni svjedoci svoga susreta s Kristom. Polazeći upravo od te duboke svijesti, oni mogu u punini vršiti svoje "poslanje", naviještanjem Riječi i dijeljenjem sakramenata. Nakon Drugoga vatikanskog koncila gdje se stekao utisak da u poslanju svećenika u ovom našem dobu postoji nešto urgentnije; neki su naime mišljenja da bi se moralo najprije izgraditi drukčije društvo. Tekst Evanđelja, koji smo čuli na početku, doziva naprotiv u svijest dva bitna elementa svećeničke slube. Isus šalje apostole da naviještaju evanđelje i daje im moć da izgone zloduhe. "Navještaj" i "moć", to jest "riječ" i "sakrament" stoga su dva glavna stupa svećeničke slube, neovisno o njezinim mogućim

mногоstrukim oblicima.

Kada se ne uzima u obzir "driptih" posvećenje – poslanje, postaje doista teško shvatiti identitet prezbitera i njegova služenja u Crkvi. Tko je uistinu prezbiter ako ne čovjek obraćen i obnovljen Duhom, koji ivi od osobnog odnosa s Kristom, usvajajući neprestano njegove evanđeoske kriterije? Tko je prezbiter ako ne čovjek jedinstva i istine, svjestan vlastitih ograničenja i, istodobno, izvanredne veličine primljenog poziva, to jest da daje svoj obol širenju Bojega kraljevstva sve do nakraj svijeta? Da! Svećenik je čovjek koji je sav Gospodinov, jer ga sam Bog zove i izgrađuje u njegovoj apostolskoj slubi. Tijekom ove Svećeničke godine, koja će trajati sve do slijedeće svetkovine Presvetog Srca Isusova, molimo za sve svećenike. Neka se u biskupijama, upama, redovničkim zajednicama, poglavito onim monaškim, u udrugama i pokretima, u raznim pastoralnim udruženjima prisutnima u cijelom svijetu, umnoe molitvene inicijative i, na osobit način, euharistijsko klanjanje, za posvećenje klera i svećeničke pozive, odgovarajući na Isusov poziv da molimo "gospodara etve da pošalje radnike u etvu svoju" (Mt 9,38). Molitva je prva obaveza, istinski put posvećenja svećenika, i duša istinskog "pastorala zvanja". Sve manji broj svećeničkih ređenja u nekim zemljama ne samo da ne smije obeshrabriti, nego mora potaknuti da se umnoe prostori šutnje i slušanja Riječi, da se više panje i brige posveti duhovnom vodstvu i sakramentu ispovijedi, kako bi Boji glas, koji uvijek nastavlja pozivati i potvrđivati, mogli čuti i na nj se spremno odazvati mnogi mladi. Onaj tko moli nema straha; onaj tko moli nije nikada sam; onaj tko moli taj se spašava! Uzor ivota koji je postao molitva bez sumnje je sveti Ivan Maria Vianney. Neka Marija, Majka Crkve, pomogne svim svećenicima da slijede njegov primjer da bi, poput njega, bili Kristovi svjedoci i apostoli evanđelja.

Papin pozdrav hrvatskim hodočasnicima na hrvatskom:

S velikom radošću pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito vjernike iz upe Svetoga Ivana Nepomuka iz Stupnika! Dragi prijatelji, molite u vašim obiteljima za vaše svećenike da budu vjerni nasljedovatelji našega Gospodina! Hvaljen Isus i Marija!